

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 64)

NHỮNG THƯ ON-OFF CỦA THÁNG 2/2015.

***/ Thư TTBG.**

Feb. 23/2015

Anh Uyên Thao ơi,

Đã nhận sách và thư anh gửi¹.

Thôi, quên cái tủ sách Tiếng Quê Hương đi, dù cũng nhờ nó mà có duyên gặp gỡ anh ở bước đầu.

Lần thân tự nhớ lại, năm 1967, TVân vẫn còn là cô bé chưa xong Trung Học và cũng là cô sinh viên năm cuối Quốc Gia Âm Nhạc Sài Gòn, vóc dáng thật sauvage nhưng tánh nết lại nhu mì trầm tĩnh.

Năm 1968 bắt đầu chứng nghiệm sự tan nát của Tình Yêu... kéo dài suốt nhiều năm sau đó cho tới 1974 ở Dalat cũng chỉ toàn vì Tình Yêu mà rơi lệ, tâm hồn rách nát và đôi mắt thêm nhiều u uẩn.

...

Đó là quãng đời tù ngục nhiều lần của anh Uyên Thao từ 1957-1974.

Lại lần thân tự hỏi, nếu như gặp anh thời gian đó, mình sẽ ra sao? Chắc chỉ đứng xa "ngưỡng mộ" chứ chẳng bao giờ dám nghĩ tới chuyện "đến gần!" con người đang rất nổi tiếng khi ấy...

"Kính nhi viễn chi" là điều tốt nhất trong trái tim vừa cao ngạo và cũng vừa bị thương nhiều bận.

.....

Nhưng thật sự Tình Yêu là gì, đó là câu TVân vẫn tự hỏi mình suốt mấy chục năm.

Cho đến cuối 1995, sau khi "hết nợ" mà từ biệt TNH, mới nhận thấy mình CHƯA THẬT SỰ YÊU AI ngoài cái tình dành cho Âm Nhạc của thời tuổi trẻ và Văn Chương cùng Nỗi Cô Đơn bám dính vào da thịt của lúc sau này.

Dù Thực hay Ảo, anh Uyên Thao đóng vai trò nào trong trái tim đa cảm mà cũng rất là lạnh lùng bạc bẽo của TVân từ 1967 đến nay?

TV.

¹ Thư này Uyên Thao gửi đã bị lạc mất nên chẳng nhớ trong ấy viết gì mà TTBG lại bảo: "Thôi quên cái Tủ sách TQH đi..."

***/ Thư TTBG.**

Feb. 28/2015

Xin anh Uyên Thao cho số phone để thỉnh thoảng "nhớ quá!" (chữ của anh) mà gọi cho anh đờ... tốn tiền! TV.

NHỮNG THƯ ON-OFF CỦA THÁNG 3/2015.

***/ Thư Uyên Thao.**

Monday, March 2, 2015 6:57 PM.

TV ơi,

Vậy là đã thoát khỏi "cuộc chơi với người bạn" kéo dài gần 10 ngày để về nhà.

Mở máy thì thấy đối mặt với một đống thư trong đó có mấy thư của TVân.

Tạm thời chỉ xin ghi lại số điện thoại như sau (703) 573.1207. Ngẫm nghĩ thấy đúng như lời Phật Thích Ca dạy: "Kẻ địch đáng sợ nhất của con người luôn chỉ là bản thân họ."

Ngoài đủ thứ cảm xúc, ước mong, đòi hỏi ... để đưa mình vào những cõi mịt mù là cái thân xác muốn quật mình lúc nào thì quật. Ít ngày nữa tỉnh táo hẳn sẽ thư cho TVân.

Mong luôn thanh thản, bình an.

UT

***/ Thư TTBG.**

Mar 3/2015

Không làm gì có sự "thanh thản và bình an" như lời anh luôn cầu chúc.

Cái chết của mẹ già hồi cuối tháng 11/2014 đã rút đi hết nghị lực của TVân, bây giờ lại đang phải đối mặt với một vấn đề đau khổ khác theo con bé Âu Cơ.

Năm ngoái mẹ con cùng về VN, nó đâm thương một cậu ở Dalat, và năm nay cậu kia đòi cưới trong khi nó đang còn hai năm nữa mới ra khỏi Cao Học Văn Chương.

*TVân hoàn toàn không mong nó đi vào bước đường đau khổ tình yêu như mình đã trải, lại cũng **rất mong** nó có tình yêu. Tuy nhiên khi đặt vấn đề hôn nhân với cậu kia thì TVân đâm hoảng vì nhiều lý lẽ.*

Phân tích cho Âu Cơ nghe rằng về sau nó sẽ chìm đắm trong nỗi cô đơn vĩnh cửu khi người đồng hành không có máu mê chữ nghĩa như nó... Và nói: "Ở với ông TNH, mẹ triền miên đau khổ, nhưng nhờ ông cũng là người yêu chữ nghĩa nên đã không cản trở mẹ sống với văn chương. Vì thế mà tìm quên được rất nhiều nỗi niềm riêng qua văn chương..."

Nó không nghe, và đâm xa cách TVân mấy ngày nay. Thôi thì đành thua trong tâm trạng như đang bị "phản bội"! TVân nói với nó chỉ một câu duy nhất:

"Mẹ là mẫu người thà âm thầm quay lưng mà khóc một mình chứ không thà níu kéo van xin tình cảm của bất cứ ai, ngay dù đó là Bà Ngoại, anh San, hay cả con. Vì lý do đó mà năm xưa Bố con trao gửi tấm lòng cho Bà Kia, Mẹ đã không chút nào cản trở..."

Không biết nó hiểu hay không, nhưng phần TVân thì rõ ràng lại thêm một cú bị đánh gục... Và tự mình tìm cách trốn chạy bằng sự làm việc liên miên nơi bàn viết từ sáng sớm đến tận khuya. Phải gom góp hết tất cả mọi cái gì xưa nay mình viết, tự tay đóng thành từng tập duy nhất cho từng volume, **trước khi quá muộn**.

Mà anh ạ, có ngòi đọc lại các tác phẩm cũ mới, mới thấy rằng TVân quả thật là "giàu!". Đó là những đứa con rất yêu dấu, những đứa con luôn an ủi và níu kéo được cuộc sống cho mình. Những đứa con xưa nay đều bị văn giới hải ngoại tẩy chay thì chúng cũng vẫn có quyền đòi hỏi nhìn thấy ánh sáng mặt trời trước khi mình ngã chết.

Có đọc lại thật kỹ "những giòng văn ướt sũng ước mắt..." (lời cô bạn) mới thấy rõ hơn bao giờ cái vận số cô đơn của đời mình.

"Bất phong trần phải phong trần" như Nguyễn Du nói!

Vì vậy mà bộ tác phẩm này, (đang hoàn tất tới tập thứ 18) TVân đặt tựa "Nghìn Thu Mệnh Bạc Một Đời Tài Hoa". Xác thật! Nhưng đến giờ, đã cuối đời rồi, cũng chẳng cần phải e dè bất cứ ai và điều gì khi tự nhận mình là "Kẻ Tài Hoa!" (Chỉ xin anh Uyên Thao đừng cười. Mà dẫu có cười thì... cũng chẳng làm sao động được tâm hồn TVân!)

Do đó, như một "sứ mệnh" mà TVân làm việc ngày đêm, và tìm quên cũng rất nhiều anh ạ.

Ít hàng chia sẻ cùng anh, và thăm anh mạnh. Sức khỏe anh dạo này ra sao?

Đang còn buồn quá nên chưa muốn gọi anh, chỉ muốn viết kể lể chút đỉnh cho anh nghe thôi.

Thu Vân.

***/ Thư TTBG.**

Gửi cho anh lời này.

03/03/2015 at 8:54 PM

"Thông thường, các nhà văn còn sống luôn luôn muốn duy trì một sự sinh động trong các tác phẩm của họ. Họ đấu tranh để có được sự sinh động ấy chỉ là vì họ đang hiện hữu.

Sự thật, cuộc sống độc lập của một quyển sách được bắt đầu ngay từ sau khi tác giả đã chết. Khi ấy, tác phẩm tự nó có thể đứng vững (hay không) là nhờ vào sức sống riêng (có hay không) trong chính nó."

(Franz Kafka).

NHỮNG THƯ RỜI RẠC CỦA THÁNG 3/2015 (tiếp)

***/ Thư TTBG.**

Mar. 04/2015 at 7:31 AM

Anh Uyên Thao ơi,

Gửi anh đọc bài viết này để anh biết được thế nào là "sự bị đánh gục" của tâm hồn và thân xác TV hiện nay. Không biết bao giờ mới hồi phục được.

TVân.

THƯ CHO CON GÁI

3 giờ sáng thứ Hai ngày 29 tháng Chín 2014

Áu Cơ thương yêu của Mẹ,

Mẹ đáp trả tâm lòng con đã dành cho Mẹ hai mươi bảy năm qua bằng cuốn sách này, một cuốn mà Mẹ gọi là Master Piece, hay hơn, đẹp hơn và có giá trị hơn tất cả những cuốn Mẹ đã cho chào đời trước nay.

Cảm ơn con đã hiểu Mẹ ngàn ấy. Trên đời, chắc chỉ con mới có được điều này, hơn cả Bà, hơn tất cả những anh em ruột thịt, hơn anh Nô, hơn những bạn bè hay các người tình từng đi qua đời Mẹ.

Con hiểu Mẹ hơn tất cả. Cái Hiểu bao gồm sự Thương Yêu, Kính Trọng, Chia Xẻ, luôn cả Ngưỡng Mộ Mẹ từng viết trong một tác phẩm trước đó "Con là tri kỷ của Mẹ", thì đúng vậy, 27 năm qua Mẹ đã tìm ra người tri kỷ mà thời tuổi trẻ Mẹ từng mỏi mắt ngóng chờ.

Cảm ơn con! Chữ Cảm Ơn không phải lúc nào cũng có thể thốt ra ngoài miệng nếu không tự trong tâm hồn, Mẹ không có với chính mình điều đó. Cảm ơn con đã làm đời Mẹ đứng lại từ ngày 9 tháng 10 của năm 1987 để không còn lao đao giông gió theo những tháng ngày phiêu bạt.

Cảm ơn con đã tiếp tục làm chỗ tựa lẽ sống cho Mẹ từ ngày ông già bỏ đi (tháng 3/1996). Và cảm ơn con đã chia xẻ tất cả những đau khổ, lo âu trong cuộc sống mình những năm khi con vừa lớn. Cũng cảm ơn con đã đưa vai cùng gánh vác với Mẹ mọi nỗi đau lòng trong hiện tại mấy lúc gần đây.

Con biết Mẹ dù là người rất ghét sự tỏ bày tình cảm, nhưng lại có lòng với tất cả mọi người. Với mọi người mà Mẹ còn như thế hà huống là với con và anh San. Nhưng với anh San, Mẹ có phần đau khổ vì anh ấy có nhiều cá chất KHÔNG giống Mẹ. Còn con, con là phó bản của Mẹ (dù mấy lúc gần đây điều đó đã làm con ít nhiều khó chịu!) Cá chất Mẹ nằm trọn vẹn trên con. Mọi đam mê sở thích của Mẹ thể hiện hoàn

toàn trên con trong hiện tại. Luôn cả những đau khổ, tuy không trải qua một cuộc đời sóng gió tình ái như Mẹ thì con cũng đã nếm mùi đau khổ kể từ khi ông TNH bỏ đi.

Nhưng, như Dostoievski từng nói "Con người phải chịu mang đau khổ. Đau khổ cần thiết để làm cho tâm hồn trở nên thanh khiết. Đau khổ là phương cách cứu chữa tất cả mọi tội lỗi con người đã làm" thì chính nỗi đau khổ rất sớm con nhận từ sự bỏ đi của ông già đã khiến tâm hồn con thanh khiết, "**cứu chữa mọi tội lỗi ông làm ra và đặt để những điều ấy vào cho cây viết.**"

Rồi cũng chính nhờ cây viết (chứ không phải Mẹ) "**đã là sự cứu độ tuyệt diệu --nhưng cũng là một thử thách dữ dội-- cho con.**" Vì vậy mà đã bao phen con nghĩ rằng phải buông tay đầu hàng vận số thì đó lại chính là kẻ đã đưa tay kéo con lên kịp lúc.

Cho nên, một khi con đã chọn Văn Chương làm con đường định mệnh bước đi thì hãy luôn ghi khắc trong tâm rằng:

-Dù điều gì xảy ra chẳng nữa con cũng không để rời cây viết, bởi vì "sự sáng tác chính thực mang ý nghĩa tồn tại" trong một cuộc sống không phải để người ta gìn giữ mà là "để tránh đi sự mất mát hoàn toàn của cuộc sống ấy."

Giữa hai đứa con, thú thật Mẹ yên lòng về con hơn anh San sau khi đã giúp đặt cây viết vào tay con và ngày lại ngày trong 27 năm qua đã cấy trồng vào tâm tư con niềm quý thương Chử Nghĩa. Anh San không may mắn như con. Sau này không còn Mẹ trên cõi đời, Mẹ biết anh San sẽ khổ hơn con nếu lúc nào nhận ra sự trống rỗng hoàn toàn trong tâm hồn (cho dù khi ấy anh giàu có, nhà êm cửa ấm vợ đẹp con ngoan... chẳng nữa).

Tại sao? Bởi vì mọi thứ phù du vừa nói có bao giờ bền vững cho bằng cái Đam Mê đẹp đẽ như con đang có? Vì vậy, sẽ có lúc anh ngã thật sự, nhất là khi tuổi già đến, gái đẹp xa lánh và bạn bè bỏ rơi nếu anh không có tiền bạc trong tay. Lúc ấy, con hãy vì Mẹ mà thương anh San hơn, không chỉ với tình thương cho người anh ruột mà còn với tấm lòng xót thương cho một kẻ ít may mắn hơn mình trong cuộc đời.

Từ gần 20 năm qua ông già bỏ đi, Mẹ đã hứa lời "không bao giờ bỏ rơi con" và Mẹ làm được điều đó. Thì bây giờ Mẹ cũng muốn xin con điều hứa "Sẽ không bao giờ quay lưng lại với anh San dù với giá nào phải trả trong cuộc đời".

Mẹ biết con sẽ làm và làm được vì lòng thương cho Mẹ và cho cả anh San, một kẻ kém may mắn hơn con trên rất nhiều mặt, nhé con.

Nhận xét về tác phẩm đầu tay của Dostoievski, nhà phê bình Nga nổi tiếng Belinski (thế kỷ 19) cũng từng nói: "Danh vọng ắt phải đến với người đã yêu được những kẻ nghèo khổ sống trong các căn gác hẹp. Những kẻ này cũng chính là con người, là anh em của chúng ta."

Sinh nhật thứ 27 của con, không biết sao Mẹ lại nghĩ ra điều làm cho con một cuốn sách như hiện tại

(Con thấy, với điều này, anh San cũng không được Mẹ nghĩ.) Có lẽ là đời Mẹ sắp chấm dứt? **“Hay có lẽ mẹ con mình sắp phải mỗi người mỗi ngã chia ly?”**

Dù gì mình cũng phải nên can đảm mà đón nhận mọi sự. Franz Kafka đã nói:

"Cách duy nhất để an ủi là hãy tự nhủ: Điều gì xảy ra sẽ phải xảy ra thôi dù muốn hay không. Và hơn cả mọi nỗi an ủi, điều muốn ấy chỉ cần một vũ khí ủng hộ rất tinh tế từ trong chính bạn: **Đó là Ý CHÍ của bạn**".

Trong cái ý chí ấy, con hãy luôn lái cuộc sống mình bằng những ý tưởng và hành động đẹp. Con người tự bản sinh cần thiết cái Đẹp. Càng ở trong hoàn cảnh thực tế khắc nghiệt bao nhiêu con người càng có khuynh hướng hoài tưởng cái Đẹp bấy nhiêu. Thì cái Đẹp này nếu muốn đạt đúng cho Văn Chương của mình, con phải có lòng thương người, lòng tha thứ, sự chịu đựng, sự hy sinh CHO người, VÌ người (chứ không phải cho mình, vì mình).

Lời cuối là bài thơ Mẹ làm khi ở vào cái tuổi của con hiện tại, ghi lại đây tặng con như một chiếc áo lạnh phủ con ấm hơn trên bước đường mai sau không còn Mẹ cạnh bên:

NGƯỜI BẠN

Ta hát nghêu ngao khúc nhạc sâu
Tiếng hát ngân dài trong đêm sâu
Hát rằng: "Trời đất bao la quá
Ta có dành được chỗ nào đâu?"

Ta viết câu thơ tự thuở nào
Rồi một mình ngâm giữa đêm thâu
Ngâm rằng: "Thiên hạ đông người quá
Ta biết tìm tri kỷ nơi nao?"

Ta cất lên tiếng sáo u hoài
Thê lương ai oán tận trời cao
Than rằng: "Con Tạo đành hanh quá
Cứ mãi trêu đùa kẻ tài hoa!"

Ta ngắm muôn sao tự mỉm cười
Ngắm ánh trăng vàng soi nơi nơi

*Trong đêm trắng lạnh lùng im vắng
Trăng với sao là bạn ta thôi!*

*Nghe thoáng đâu đây có tiếng cười
Dịu dàng, êm ái, chẳng lả loi...
Ô kìa! Ta còn người bạn nữa
Chính là nỗi cô đơn khôn nguôi”*

NHỮNG THƯ RỜI RẠC CỦA THÁNG 3/2015 (tiếp)

***/ Thư TTBG.**

Mar. 7/2015 at 6:45 AM

Mấy hôm nay chắc bệnh nên im lặng?

Thôi thì bao giờ khỏe, ráng giúp TV, kiểm trên các báo ở Virginia xem có tên anh chàng nào ký bút hiệu Trần Công Lân thì nhắn giùm tin câu sau đây:

"TTBG RẤT CẦN liên lạc với Trần Công Lân.

ttbg@sbcglobal.net" nhé anh.

Cảm ơn anh nhiều. (TV).

***/ Thư Uyên Thao.**

Mar. 10/2015 at 5:21 AM

TV ơi,

Không có gì khó hiểu đâu. Chỉ do "ông bạn thân" chưa muốn rời xa nên vừa về nhà lại bị lòi đi.

Hôm nay đã đỡ nhưng vẫn chưa khá, vì cả đầu óc lẫn chân tay đều chưa hết lạng quạng. Đành ráng chờ thêm ít ngày nghe. (UT).

***/ Thư TTBG.**

Mar /10/15 at 5:32 AM

A! Hiểu rồi! “Ông bạn thân” chính là “nhà thương”. Tội nghiệp anh! Giá ở bên đó, TVân sẽ chạy đến với anh ngay. Mong anh thân xác tàn tạ nhưng tinh thần vẫn mạnh để nhận thức rằng ít ra ở chặng cuối đời, vẫn còn có một kẻ tri âm luôn tưởng nhớ đến anh (dù chỉ là qua chữ nghĩa văn chương). (TV).

***/ Thư Uyên Thao.**

Mar. 24/15 at 5:55 AM

TV ơi,

Vậy là đã có thể trở lại với cái máy sau mấy tuần bị chính cái xác mình hành hạ.

*Tuy vậy mới chỉ làm được việc đầu tiên là viết những dòng này, do cái đầu vẫn chưa hết lãng đãng ngân
ngơ.*

*Chỉ biết nhắc với TV hai tiếng đang hiện lên rõ nhất là "nhớ quá". Vậy thôi. Hy vọng sẽ không còn trở ngại
để có thể viết tiếp những ngày sau.*

Nhớ quá, TV ơi.

UT.

[]

Trần Thị Bông Giấy

(Bài viết xong tại San Jose, thứ Năm Sep. 14/2017 9:46 AM)

[]